

Csizmás Ágnes: Gyűjtés a Moha erdőben

Rézi vidáman tocsogott kedvenc pocsolyájában, majd komótosan megrázta magát, amivel teljesen besározta a körülötte lévő aljnövényzetet. Miközben elkezdte lekaparni patáiról a sárréteget egy farönk segítségével, érdekes dologra lett figyelmes. Egy fényesen csillogó, nagy, kék, mozgó valamit pillantott meg. Mivel ez nem volt gyakori jelenség erre felé, kétszer pislogott, majd újra kinyitotta a szemét. A kékség fáradtan vánszorgott előre a mohás ösvényen, miközben – ezt Rézi biztosan hallotta – rókahangokat adott ki magából.

– Jó estét! – köszönt Rézi illedelmesen a csillogó kékségnek, ami hirtelen megállt.

– Á, Rézi! Jaj de jó, hogy erre jártál! – dugta ki fejét a kék valamiből Róka koma, láthatóan fáradtan. – Tudnál nekem segíteni?

– Persze! – horkantotta röviden Rézi, és egészen megkönnyebbült attól, hogy valójában egy ismerőssel van dolga. – Mi ez, és hova akarod vinni?

– Ez egy tartóka. Valamit majd tartunk benne. Nagyon hasznos darab. Láttam, hogy az emberek a lábukat szokták belerakni, hogy ne legyenek sárosak esős időben. Tudod, ez őket zavarni szokta. Kivéve néhány embergyereket – magyarázta az emberi szokások iránt nyitott Róka koma. Rézi a hallottak után vigyorogva nézett végig saját, sártól csepegő bundáján.

– Nagyon szívesen cipelem a tartókádat! – kiáltott lelkesen, majd – hátára kapva a gumicsizmában ülő rókát – elcammogott. Útközben több állat is felfigyelt rájuk, mivel nem mindennapi látványt nyújtottak. Útjuk épp a Gomba-ház mellett vezetett el, ahol több állattársuk gyűlt össze beszélgetni.

– Jó estét mindenkinek! – köszönt Rézi. Majd, mivel jó szimata volt a szenzációra, megkérdezte: – Miről beszélgettek? Történt valami szokatlan?

– Szia, Rézi! Épp Szilviáról és a családjáról beszélgetünk. Úgy tűnik, segítségre szorulnak – mondta Évike, az őzike előzékenyen. Aztán zavartan pislantott Rézi háta felé, ahol a csillogó kékség megmozdult.

– Mi történt velük? – kérdezte Róka koma hirtelen kibújva a kék gumicsizmából.

– Tudjátok, hogy a szajkócsalád különböző helyekre szokta elrejtteni az élelmét, amelyből egész télen át táplálkozik – kezdte magyarázni Bagoly. – Sajnos az erdészek a múlt héten épp a rejtekhelyek környékén vágták ki a fákat. Sem az odvakban, sem az avarban elhelyezett éleltárok nem elérhetőek már a szajkók számára. Féltő, hogy a tél beköszöntéig nem lesz elegendő idő arra, hogy Szilvia pótolja a gyűjtést, amely nélkül sem ő, sem fiókái nem fogják átvészelni a telet.

– Szegény Szilvia! – mondta Rézi őszintén.

– Muszáj segítenünk neki! – kiáltotta Marci, a mókuscsalád feje, aki maga is szívesen emlékezett vissza arra a szívmengető meglepetésre, amellyel a tavaszi árvíz után állattársai új otthonhoz és élelemhez segítették őt és családját.

Az állatok csendes gondolkodását egy halk lihegés szakította félbe, majd lassan a Gomba-házba csúszott Lajos, a csiga.

– Sziasztok! Nagyon elfáradtam a mai utamtól. Egyre nehezebb a számomra fenntartani ezt a nagy házat – mondta lihegve. – MeséljeteK valami érdekeset! Mi a helyzet?

A jelenlévő állatok elmesélték a csigának a szajkócsalád nehéz helyzetét. Bagoly, aki mindig jól megszervezte az állatok együttműködését, összegezni próbálta a feladatokat, és azt is hozzátette, hogy melyik állat a legalkalmasabb annak elvégzésére. Tudta, hogy az élelmiszerek összegyűjtése és szállítása a legfontosabb, de más teendők is felmerültek.

– Évike, tudnál-e a rejtekhelyek újjáépítéséhez gallyakat, növényi szárazakat hozni? – kérdezte Bagoly elsőként az őztől.

– Természetesen, Bagoly, nagyon szívesen! – válaszolta készségesen és örömmel Évike.

Az élelmiszergyűjtésre már több jelentkező is akadt.

– A kamránkból tudunk bogyókat, makkokat adni, csak nem bírunk el egyszerre sokat – mondta Marci mókus.

– A makk-kutatásban én is jó vagyok, de valamibe bele kéne rakni a szállítmányt, különben útközben elpotyogtatom – csatlakozott Rézi az ötlethez.

Róka koma erre nagyot sóhajtott, majd gyorsan megszólalt, mielőtt Bagoly megoldást kereshetett volna:

– Saját célra vonszoltam el egy helyről ezt a tartókat, de úgy látom, máshol lesz rá szükség...

– Nicsak! Egy emberi gumicsizma! – kiáltott fel Bagoly. – És milyen nagy! Biztosan sok élelem belefér! – tette hozzá mosolyogva.

– Szóval gumicsizmának hívják – mondta a róka. – Rendben, felajánlom a sokat rikácsoló madarak megmentésére. És segíthetek megtalálni a nagyobb vadak szokásos útvonalától távol eső raktárhelyet.

– Köszönjük, Róka koma! – mondta Bagoly nagy elégedettséggel. – Rézi, vállalod a gumicsizma szállítását?

– Igen, nagyon szívesen! – horkantotta azonnal Rézi, a készsleges vaddisznó.

Az állatok tekintete végül megpihent a kissé morcosan figyelő csigán. Lajos – látva, hogy mindenki az ő felajánlására vár – feszülten szólt hozzá a beszélgetéshez:

– Én nem tudok odavinni semmit. Örülök, ha magam odaérek. Ráadásul nekem sem szokott senki segíteni a házam cipelésében, pedig elég nagy teher ez is.

Bagoly tudta, hogy Lajos saját gondoljai miatt nem is érzi, hogy segíthet.

– Rád is szükség van, Csigá úr! – mondta komolyan Bagoly. – Például jó lenne, ha az avarbéli új rejtekhelyet a te nyálkád felhasználásával megerősíthetnénk. Az éléstár így tartósabb lehetne, és jobban bírná a telet. Csodálatos dolog segíteni, és összefogva többet tehetünk állattársainkért.

Ám Lajos a hallottaktól még inkább visszahúzódott házába, majd jobbnak látta, ha távozik, még mielőtt más feladatot találnak a számára.

– Nem érzem úgy, hogy épp nekem kéne segítenem. Indulok is tovább, mert – ahogy látjátok is – én nem tudok lábon szaladni vagy repülni! – Azzal Lajos önmagát sajnálva, durcásan továbbállt.

A többi állat úgy döntött, nem győzködi tovább a csigát, inkább megbeszélték, hogyan történjen a segítségnyújtás. Rájöttek, hogy Mókus mama nevelési tapasztalatával segíthet a kis szajkók foglalkoztatásában, az őz pedig remek hallgatóság lesz, hogy Szilvia végre kibeszélhesse magából az ijedtséget és az aggodalmat. Bagoly mindenkinek talált feladatot, még azoknak is, akik azt hitték, haszontalanok az ilyen ügyekben. Biztatásul többször is elmondta:

– Nem az a fontos, hogy pontosan mit csinálunk, hanem az, hogy milyen szándékkal. Akit szíve melege indít a segítségnyújtásra, az csak jót tehet! Minden aprósággal előbbre jut Szilvia családja.

Bagoly kedvesen irányította a munkát, amelyben végül nagyon sok állat vett részt.

Másnap öt kis szajkó játszott váltóversenyt az új éléstárak környékén Mókus mama irányításával. Eközben Szilvia esővizet kortyolgatva elmondhatta barátainak, hogy mennyire hálás a sok segítségért. Cserébe sűrű híradásokat és új hangutánzásokat ígért a Moha erdő lakóinak, akik ismét átélték, milyen csuda jó dolog segíteni társukon.

Amikor Lajos a helyszínre ért, az állatok már javában ünnepelték a sikeres összefogást. A csiga az eredményt látva mélyen megbánta, hogy nem vett részt a programban. Szilvia és Bagoly azonban kedvesen biztosították arról, hogy nem haragszanak rá, ahogyan arról is, hogy az avarban található rejtekhelyek megerősítésével még mindig segíthetne. Szavaikat hallva a csiga hálásan pislogott, és rögtön elindult, hogy kötőanyaggal lássa el a kis éléstárakat.

Sötétedéskor Szilvia egy karácsonyi dal részletével jelezte, hogy most már ő is készen áll a hűvösebb napok beköszöntére. Róka koma a Rézi hátára erősített kék gumicsizmában utazott hazafelé. Az éjjel éber állatok – köztük az egyre élénkebb Bagoly – boldogan kívántak a többieknek jó éjszakát.

– Hu-hú! – pislogott elismerően Bagoly. – Ez sem volt kis dolog! Hu-hú! De még mennyire, hogy nem!